De cap de Creus a Fisterra

L'entorn del far de cap de Creus sembla el de la fi del món i de fet una vegada va servir d'escenari per a una pel·lícula amb aquest títol. Les roques prenen formes estranyes i, si la tramuntana hi acompanya, el paisatge esdevé al·lucinant. Aquesta punta extrema del país podria ser el nostre finis terraeparticular, si no fos perquè sempre hem sabut que la història va venir de llevant i que nosaltres només som la continuació lògica d'un esdevenir que ens depassa. Sabem que el sol, que surt cada dia del mar com en un part, no ho fa del no-res. És un sol rodó, immens, que troba sempre la manera de fer-se un lloc entre els núvols i que il·lumina el mar amb viaranys que espurnegen amb tons de taronja sanguínia. Aquest sol, després, segueix un llarg camí, damunt dels camins vorejats de paret seca i dels masos coberts amb teules escrostonades.

El sol empordanès del cap de Creus vola com un gran globus a la deriva, travessa rius mandrosos i ciutats inquietes, sobrevola deveses d'arbres de fusta blanca i muntanyes que foren volcans. Recrema amb els seus raigs la terra de caça dels antics reis aragonesos, il·lumina els campanars habitats per cigonyes de les terres de Castella, dibuixa ombres en les pedres romàniques dels temples lleonesos i després, ja fatigat, es deixa caure en l'horitzó de les aigües de Galícia, just al davant del far de Fisterra.

El cap de Creus i el de Fisterra s'agermanen d'aquesta manera, sobretot durant el llarg dia del solstici d'estiu, aquest any l'hem acompanyat i en dono fe. Hem vist en el mateix dia els dos extrems d'una península, que comparteixen el destí del sol, tot i que a Fisterra, quan arriba l'hora de l'ocàs, sempre sorgeix el dubte de si l'astre tornarà l'endemà o si naufragarà definitivament en un oceà que potser vessa les seves aigües en l'abisme de la història.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/06/28/cap-creus-fisterra/853862.html?utm_source=rss